

Jednotky a útvary ochrany týlu musí dobře ovládat taktiku boje malých jednotek, být připraveny k samostatné bojové činnosti, k rychlým přesunům a zasahům do prostoru shozu nebo činnosti nepřátelských výsadek nebo do prostoru, kde vznikly nepokoje.

Speciálním úkolům musí odpovídat i organizace jednotek a útvarů ochrany týlu, která musí zabezpečit vysokou mobilitu a vybavení bojovou technikou k samostatnému boji proti výsadekům. Organizační členění těchto jednotek a útvarů může být různé a bude odpovídat konkrétní situaci a počtu vševojenských armád, které mají zabezpečovat.

Organizace uvedená v článku podplukovníka Vejmelky je jedna z možných. Stojí za úvahu, zda by nebylo účelné doplnit každou brigádu rojem vrtulníků, praporek průzkumnými motocyklovými četami (jako základ operativní pátrací skupiny) a některé střežnické čety psůvedskými družstvy s pátracími psy.

Z charakteru bojové činnosti vyplývá i bojová sestava jednotek a útvarů ochrany týlu, která musí odpovídat zámyslu operace a zabezpečovat hlavní úkoly při souběžném uzavření fronty.

Závěr

Cílem tohoto článku bylo poukázat na mnohostrannost úkolů jednotek a útvarů ochrany týlu, jejichž použití je daleko širší než ochrana týlu frontu (armády). K základním úkolům přistupuje řada dalších, které jsou specifické svým politickým a vojensko-bezpečnostním charakterem. Zabezpečení tak rozsáhlých a mnohostranných úkolů klade zvýšené nároky na pečlivou přípravu kádrů určených pro uvedené úkoly.

Tak např. bojová sestava brigád ochrany může pozostávat z:

- bojových sestav praporů učených do jednoho nebo dvou sledů;
- operativně pátracích skupin;
- zálohy.

Brigáda ochrany týlu zaujímá bojovou sestavu v jednom nebo ve dvou sledech podle šířky fronty nebo podle počtu aktivně působících diversních a jiných skupin v určeném pásmu činnosti.

Operativně pátrací skupiny se vytvářejí z přímo podřízených jednotek a z jednotek mechanizovaného praporu. Jejich úkolem je vyhledávat záškodnické skupiny a kontrolovat nařízená režimní opatření v určeném pásmu a další specifické úkoly.

Zálohu brigády ochrany týlu tvoří zpravidla mechanizovaný prapor. Používá se zejména k zesílení jednotek prvního nebo druhého sledu, k vedení operací, k zadržení jednotlivců nebo malých skupin, k vytváření dalších operativně pátracích skupin, k likvidaci nepokojů, jakož i k udržení pořádku a klidu v určeném pásmu.

Z bojové sestavy vyplývají i způsoby bojové činnosti, které jsou podrobně uvedeny v článku pplk. Vejmelky str. 48–53 VM 4/63.

Ještě k boji se ZHN nepřítel

(VM č. 1/63)

Plukovník Josef Kudrnovský

Generálmajor Vitanovský konstatuje, že se nesměle rozebíráme v problematice boje se ZHN nepřítel a že vlastní opatření mají obranný charakter. K tomuto správnému závěru dodávám, že ani s těmi obrannými opatřeními to není tak docela v pořádku, neboť se mnohdy chápou jen formálně.

Kde jsou příčiny tohoto nežádoucího stavu? Hlavní příčina je v tom:

— že v boji se ZHN nepřítel **nevidíme nedilnou součást boje o palebnou převahu** přes to, že plně uznáváme palebnou sílu raketových jaderných zbraní za rozhodující faktor v soudobé operaci;

— že v rámci boje o palebnou pře-

vahu nemáme přesně ujasněné místo, úlohu a vzájemný vztah jejího aktivního prvku — ničení ZHN nepřítele a pasivního činitele — obrany proti jeho ZHN.

Vytržením „boje se ZHN nepřítele“ ze souvislosti s bojem o získání a udržení palebné převahy nedoceňujeme jeho význam pro úspěch operace, což se mimo jiné projevuje i v tom, že **opatření** mají převážně **pasivní** a nikoliv **aktivní** charakter.

Palebná převaha není ve vojenské teorii pojem nový, ale má nový obsah. Proto aspoň krátce objasním její úlohu a místo v soudobé operaci a zvláště její vztah k manévru.

Dříve byla palebná převaha, vzhledem k malé účinnosti klasické munice a omezenému dosahu prostředků dopravy na cíl, **jen pomocným opatřením**, zabezpečujícím údernou sílu reprezentovanou především tankovými a motorizovanými svazky a svazy.

Raketové jaderné zbraně dovolují vést účinné palby na celý prostor obsazený nepřítelem, připravit jeho porážku a vytvořit podmínky pro rychlé ovládnutí tohoto prostoru pozemními vojsky. Tzn., že boj o palebnou převahu se stal rozhodující činností a jaderné zbraně hlavním prostředkem k dosažení vítězství. Naproti tomu **manévr**, který byl jedním z nezbytných předpokladů dosažení palebné převahy, se v soudobých podmínkách stal **jen prostředkem k rychlému využití mohutných účinků** palebné síly jaderných zbraní.

Jsou-li tedy jaderné zbraně pro získání palebné převahy rozhodující, pak i boj s nimi musí být veden tak, aby nepřítel byl tohoto rozhodujícího prostředku zbaven a to dříve, než ho sám použije. Tím je jednoznačně určena i úloha a místo jakož i význam boje se ZHN nepřítele v soudobé operaci.

Vzniká otázka, jak v podmínkách použití jaderných zbraní palebnou převahu vyjadřovat. Dříve bylo vyjadřování palebné převahy celkem jednoduchou záležitostí porovnání počtů palebných prostředků vlastních a nepřítele. Dnes je tato otázka problémem velmi složitých vzájemných kvalitativních vztahů mezi palebnou silou obou stran.

Složitost tohoto problému spočívá zejména:

— v možnostech zjištění a tím i porovnávání kvalitativních ukazatelů palebné síly jaderných zbraní;

— v možnostech nalézt nejvhodnějšího společného jmenovatele kvality vlastní palebné síly a palebné síly nepřítele při jejich porovnávání;

— v možnostech vyjádřit takovéto činitele jakým je například **pohotovost**, jehož význam je v soudobých podmínkách ekvivalentní a v některých případech dokonce převyšuje význam množství a ničivosti palebných prostředků.

Možnost řešení tohoto problému je podle mého názoru jediné ve vhodném vyjádření a porovnávání ničivých účinků vlastní palebné síly a palebné síly nepřítele **na základě výpočtu pravděpodobných ztrát**. K tomuto závěru jsem došel na základě analýzy dosavadních způsobů jejího výpočtu, spočívajících v porovnávání počtu odpalovacích zařízení, jaderných náloží nebo množství kilotonáže. Mám za to, že žádný z uvedených způsobů není správný, neboť ani jeden z nich nedává možnost porovnat to nové co z jaderných zbraní dělá rozhodující faktor v soudobé operaci — obrovskou plošnou ničivost. K vyjádření palebné převahy však nestačí jen jednostranné určení nepřátelských raket, letectva a dělostřelectva, které musíme zničit vzhledem k vlastním prostředkům, které máme pro operaci, poněvadž nepřítel má přinejmenším stejné možnosti jako my. Proto hledání způsobů nemůže vyjadřovat možnosti ničení jen jedné strany, nýbrž možnosti obou stran.

Další podmínkou je, aby tento poměr byl optimální, to je takový, který je nezbytně nutný k uskutečňování plánovaného manévru. Aby bylo vyjádření palebné převahy přesné, a aby byl maximálně limitován prvek náhodnosti, je třeba provádět výpočty ve variantách pomocí nových matematických metod a počítací techniky.

Aktivní činnosti však boj o palebnou převahu a v jejím rámci boj se ZHN nepřítele vyřešen není. Vycházíme-li totiž z reálného předpokladu, že možnosti nepřítele jsou stejně jako naše, musíme připustit, že se mu podaří předejít nás v hromadném úderu. V tomto případě bude rozhodujícím faktorem odrazení hromadného úderu nepřítele, jako základní předpoklad cílevědomého přechodu k vlastnímu hromadnému úderu s cílem vybojovat palebnou převahu.

Soudobá operace vyžaduje, abychom boj se ZHN nepřítele chápali v celém jeho komplexu jako **souhrn aktivních opatření**, jejichž cílem je **zničit většinu jeho jaderných prostředků a pasivní opatření**,

jejichž cílem je maximálně oslabit hromadný úder nepřítele a vytvořit optimální podmínky pro vlastní úder. Úspěšná pasivní opatření jsou předpokladem k realizaci aktivních opatření s nimiž tvoří nedílnou jednotu. Jen takto komplexně chápáný boj se ZHN nepřítele může být základem operativního a konkrétního řízení soudobé operace.

Zkušenosti z posledního VŠC znovu potvrdily, že při hodnocení možností nepřítele je bezpodmínečně nutné brát v úvahu i **pravděpodobnou radiační situaci**, která vznikne po jeho úderech. Tento nový operační činitel není dosud veliteli a štáby plně doceněn. Nepředvídá se vývoj radiační situace, informace o radiační situaci pronikají pomalu a jejich zpracování je zdoluhavé. To všechno vede k tomu, že opatření jsou nekonkrétní a formální, poněvadž jsou realizována se značným zpožděním. Hlavní příčinou tohoto nedostatku je podle mého názoru opět skutečnost, že v radiační situaci vidíme jen jedno z běžných opatření bojového zabezpečení a nikoli **nedílnou součást boje se ZHN nepřítele**.

Dosud plně nedoceňujeme tu skutečnost, že v důsledku kombinovaných účinků jaderných zbraní vznikne po úderech velmi složitá situace jak v prostorech soustředění a rozptylu, tak i na přesunech a pak v operaci. V důsledku toho může být vážně narušeno doplňování útvarů, podstatně snížena bojeschopnost dcplňků i vojsk, zpomaleno tempo útoku, ztíženo nebo i znemožněno včasné zasazování druhých sledů a záloh a tím ohrožen i úspěch operace. Ještě méně si však uvědomujeme, že složitá radiační situace podstatně ovlivňuje i proces rozhodování tím, že:

- se prodlouží doba potřebná pro přípravu operace;

- může narušit a v některých případech i znemožnit realizaci zámyslu operace;

- budou nutné změny v zámyslu a s tím spojené přeskupování sil a prostředků ve velmi složitých podmínkách časových, terénních i psychologických, zvláště též podaří-li se nepříteli provést úder s překvapením;

- se sníží bojové možnosti vlastních sil a prostředků a tím mnohé kalkulace budou nereálné.

Z těchto důvodů je podle mého názoru bezpodmínečně nutné za pomoci vědeckých metod **předvídat** a nikoli jen registrovat radiační situaci, neboť jen tak

bude možné plánovat a připravit konkrétní a účinná opatření. Mám za to, že požadavek predikace radiační situace i přes svoji složitost je při nejmenším tak nutný a samozřejmý, jako je dnes předvídání pravděpodobných protiztečí a protiúderů druhých sledů a záloh nepřítele. Je to jen opět otázka překonání určitého konzervatismu v našem myšlení, poněvadž možnosti předpovědi vývoje radiační situace na vědeckém základě jsou zcela reálné. Samočinné počítače totiž umožňují úspěšně plnit tento důležitý požadavek, neboť jsou schopné s velikou přesností určovat nejen radiační stopu, úroveň radiační v jednotlivých prostorech v libovolnou dobu a dávku ozáření, kterou jednotky při průchodu stopou dostanou, nýbrž i vyčíslit zasažené útvary a stanovit pravděpodobné ztráty, které lze očekávat na živé síle a bojové technice, včetně jejich charakteru.

Na základě těchto údajů potom je možné i předvídat nezbytná opatření operačního, materiálního, technického a zdravotnického zabezpečení.

Veliká operační rychlost samočinných počítačů umožňuje potřebné výpočty v mnoha variantách a tím vyloučit do značné míry nahodilost, vyplývající z omezených možností průzkumu. To má zvláštní význam především pro přípravu první operace počátečního období války.

Po provedených úderech se predikovaná radiační situace upřesňuje na základě hlášení, týkajících se velikosti použité kilotonáže, skutečného epicentra výbuchu, způsobu jeho provedení a povětrnostních pomínek. Tato hlášení se ve formě dat přenášejí do samočinných počítačů a porovnávají se s původními výpočty. Na základě výsledků této druhé početní „operace“, která je časově daleko náročnější než výpočet pravděpodobné radiační situace se upřesní i přijaté rozhodnutí. Zkušenosti znovu potvrdily, že úspěšné řízení soudobé operace vyžaduje široké využití moderních matematických metod a počítacích strojů, které jsou schopné pracovat s potřebnou vědeckou přesností a především v reálném čase.

Organizace a boj se ZHN nepřítele je velmi složitý problém, který zahrnuje vedle výzkumu optimálních matematických metod i jejich aplikaci na bojovou činnost i náročné otázky ekonomické a především otázky obsahu a organizace přípravy velitelů a štábů.

Podrobnější analýzy vyžadují další otázky, vyplývající z toho:

— že prostředků pro boj se ZHN nepříteli máme dost a že hlavním problémem je celému tomu složitému aparátu rychle a operativně velet;

— že potřeba centralizovaného řízení boje se ZHN nepříteli se dosud necítí jako nezbytnost;

— že centralizace je vhodná pro automatizaci.

Než přikročím k analýze těchto závěrů, aspoň krátce objasním obsah a některé hlavní zásady boje se ZHN nepříteli. Prvním předpokladem úspěchu v tomto boji je dodržování zásady, že tento boj zahrnuje ničení všech prostředků, které souvisejí s použitím těchto zbraní, počínaje sklady atomové munice a konče zbraněmi v palebných postaveních. Přitom je nutné brát v úvahu množství ZHN, které je třeba zničit, dobu, kterou potřebují k odpálení, rozlohu palebných postavení, prostorů soustředění a bojového rozmístění i možnosti jejich zjištění.

Podívejme se jak vypadají tyto požadavky v číslech.

Tak např. v pásmu frontu může být:

- do 45–50 baterií houfnic 203 mm a kanónů 280 mm;

- do 50 baterií Honest John a Lacrosse;

- do 40 raket a bezpilotních prostředků typu Corporal, Redstone a TM 61;
- až 40 letišť s jednou letkou nosičů na každém z nich;

- do 30 skladů raketových základen a podobných cílů.

To je přibližně 200 objektů, kromě 15 až 18 oddílů PTRS. Z těchto prostředků může být v taktické hloubce asi 50 %, v hloubce od 30 do 100 km 30 % a v hloubce do 300 km asi 20 %.

Doba pro přípravu střelby v palebných

postaveních je u houfnic a kanónů okamžitá, u taktických raket má hodnotu přibližně 10–15' a u operačně taktických raket 2–3 hodiny.

Baterie taktických raket považujeme za bodové cíle, oddíly operačně taktických raket mají průměrnou rozlohu od 50 do 250 km². Letiště a prostory rozmístění TM 61 mají pak rozlohu několika km².

Již tyto přibližné údaje o počtu možných objektů na rozloze několika tisíc km² pásma frontu a relativně krátká doba potřebná k odpálení rakety v palebných postaveních jasně ukazují složitost zjišťování těchto prostředků průzkumem, který za těchto podmínek může být úspěšný jen tehdy, bude-li komplexní a nepřetržitý.

Další důležitý závěr, že zjišťování ZHN v palebných postaveních je krajní možností, poněvadž nedává záruku jejich zničení. Proto boj se ZHN nepříteli je nutné vést především v prostorech soustředění, na přesunech, ničením skladů, montážních zařízení a naváděcích systémů.

Aby byl boj se ZHN nepříteli úspěšný, musí zahrnovat:

- účelnou organizaci komplexního a nepřetržitého průzkumu;

- určení optimálního množství prostředků vyčleněných k ničení ZHN nepříteli a jejich dokonale sladěnou činnost;

- účelnou organizaci řízení těchto prostředků.

Plně souhlasím se závěrem generála Vitanovského, že prostředků pro boj se ZHN nepříteli máme dostatek a že tedy hlavním problémem tohoto boje je jeho rychlé a operativní řízení. Říkáme-li, že raketové jaderné zbraně znamenají novou kvalitu ve vedení operací, pak ale této kvalitě musí zákonitě odpovídat stejná kvalita organizace velení.

Některé zásady přípravy vojsk k bojové činnosti při použití klasických prostředků

Abychom mohli správně určit obsah a úlohu velení v soudobé operaci, musíme si nejprve ujasnit, co je to vůbec velení. Současné přeshlapování nad obsahem tohoto pojmu vojenské teorie je jen dalším důkazem konzervatismu v myšlení, který se projevuje v tom, že se snažíme nové podmínky řešit starými způsoby. Mám za to, že správnou odpověď na tuto otázku nám může dát jen kybernetický výklad pojmu velení. V kybernetickém slova smyslu je velení záměrná a cílevědomá činnost velitelských orgánů sou-

visejících s řízením procesů probíhajících ve složitých dynamických vojenských soustavách, jimiž mohou být kolektivy lidí řešících určitý úkol, jednotlivé zbraně nebo jejich celé systémy. V těchto soustavách probíhá neustálá činnost, která musí být nepřetržitě sladěována s konkrétními podmínkami bojové situace a usměrňována ke splnění cíle operace. To se provádí prostřednictvím řídicích pochodů.

Pod pojmem „proces“ rozumíme jakýkoli přechod složité dynamické soustavy

z jednoho stavu do druhého. Stav složité dynamické soustavy potom je dán řadou parametrů, které se mění podle různých zákonitostí.

Řízení ve složitých dynamických soustavách se uskutečňuje získáváním, uchováním a zpracováním informací.

Má-li tedy kvalita velení odpovídat soudobým podmínkám, je nutné:

- provést vyčerpávající analýzu vztahů mezi jednotlivými jevy soudobé operace a určit optimální množství a obsah informací nutných k jejímu řízení;
- mít prostředky na získávání těchto informací a jejich rychlé a nezkomolené předávání do řídicího orgánu;
- mít prostředky pro třídění a zpracování obdržených informací v reálném čase;
- mít prostředky pro rychlé a nezkomolené předávání řídicích instrukcí výkonným orgánům;
- mít odpovídající metodu práce a organizační strukturu řídicích orgánů.

Podíváme-li se na vývoj velení, vidíme, že zabezpečování požadavků na ně šlo převážně cestou zdokonalování organizace práce, zavádění prostředků „malé“ mechanizace a to zpravidla neorganizovaně a zvyšováním počtu lidí v řídicích orgánech. Dnes však v důsledku složitosti a rychlosti operace, růstu vzájemného působení velkého počtu lidí, podílejících se na této činnosti a zapojení velkého množství materiálních prostředků, tyto metody již nestačí.

Vyřešit tuto složitou situaci je možné jedině postupným zaváděním automatizace, to je takové metody řídicí práce, při které jsou procesy probíhající ve složitých dynamických soustavách řízeny mechanismy při ponechání rozhodující funkce člověku. Při tom však je nutné si současně uvědomit, že automatizovat můžeme jen do takového stupně, do jakého se nám podaří odhalit příčinu závislosti uvnitř jednotlivých řízených procesů a závislost těchto procesů navzájem. Pokud se tedy hovoří o komplexní automatizaci ve velení, musíme ji chápat jako dlouhodobý proces, jehož trvání nebude záviset ani tak na počítačové technice, jako na tom, do jaké míry budeme schopni určit oblasti, které jsou pro řízení soudobé operace rozhodující, vzájemné vztahy uvnitř i mezi těmito oblastmi a matematicky tyto vztahy vyjádřit.

Mohutné ničivé účinky jaderných zbraní a prakticky neomezené možnosti jejich

dopravy na jakýkoli cíl, činí z boje těmito prostředky a tím i z jeho řízení nejdůležitější činnost nejen soudobé operace, nýbrž války jako celku.

Abychom mohli určit v čem jsou těžkosti a složitosti řízení boje se ZHN nepřítel a abychom mohli stanovit konkrétní opatření k jejich překonání, musíme znát podmínky úspěšného vedení tohoto boje.

Tyto podmínky podle mého názoru spočívají:

1. V přesném zjištění rozmístění ZHN v sestavě nepřítel, charakteru jejich činnosti a v rychlém, utajeném a nezkomoleném přenosu informací o nich do řídicího orgánu.
2. V rychlém a na vědeckém podkladě provedeném zpracování těchto informací, spočívajícím v jejich roztrídění a vyhodnocení, v určení optimální varianty řešení a v sestavení odpovídající řídicí instrukce (povelu).
3. V nepřetržitě znalosti stavu vlastních prostředků vyčleněných pro boj s těmito zbraněmi.
4. V rychlém a nezkomoleném přenosu řídicí instrukce nejvhodnějším vlastním prostředkem.
5. Ve stanovení optimální formy a metody řízení boje se ZHN nepřítel a tomu odpovídající struktury řídicích orgánů.

Uvedené podmínky nám dávají jasnou odpověď nejen na otázku v čem je složitost boje se ZHN nepřítel, nýbrž i jaké máme možnosti tento boj úspěšně řídit, respektive co musíme dělat, aby se tyto možnosti staly skutečností.

Z podmínek dále vyplývá, že složitost a úspěch boje se ZHN nepřítel skutečně není v nedostatku prostředků, nýbrž v jejich kvalitě a to až již jde o prostředky pro přesné zjištění těchto zbraní, nebo pro přenos a vědecké zpracování informací jak o prostředcích nepřítel, tak i vlastních. Náročnost podmínek potvrzuje i druhou část závěru, že hlavní problém boje se ZHN je v tom, najít nejvhodnější formu jeho řízení.

Jsem přesvědčen, že je možné vycházet z předpokladu, že budeme mít v blízké budoucnosti moderní prostředky jak pro získávání, tak pro zpracování a přenos informací. Úroveň a prudký rozvoj vědy a techniky v socialistických státech a zvláště v SSSR tento předpoklad plně potvrzují. Je však toto hlavní důvod například pro takovou formu řízení, jako je

centralizace? Domnívám se že nikoli. Nezbytnost centralizace řízení boje se ZHN nepřítele není v jeho automatizaci, nýbrž v objektivní zákonitosti, že centralizované velení je možné a účelné tam a na tom stupni, kde velitel má možnost nejen využít všech jemu podřízených sil a prostředků, nýbrž má i možnost činnosti těchto sil všestranně zabezpečit. A tímto stupněm je vzhledem k náročnosti požadavků i podle mého názoru front. Na druhé straně není pochyb o tom, že centralizace je pro automatizaci vhodná, není však její hlavní podmínkou. Tato vhodnost je dána především tím, že při centralizaci mají vzájemné vztahy charakter podřízenosti, kdežto při decentralizaci jde o vztahy součinnosti, jejichž automatizace je podstatně složitější.

Sporný je ale podle mého názoru požadavek autonomního spojovacího systému pro boj se ZHN nepřítele. Tento požadavek logicky navazuje na zkušenosti z vývoje systému PVO, který si postupně autonomní spojení vynutil. Je známo, že podobné nesprávné požadavky mají i ostatní druhy vojsk. Hlavní příčinou tohoto stavu je jednak soudobým podmínkám neodpovídající spojovací technika a organizační struktura a metoda práce štábů. To se opět názorně projevilo na poslední VŠC. V automatizovaném systému však tento požadavek ztrácí své oprávnění, neboť spojovací systém bude nedílnou součástí jednotného uceleného systému velení.

Pro správné chápání a tím i vedení boje se ZHN nepřítele vyplývají tyto závěry:

— boj se ZHN nepřítele jako nedílná součást boje o palebnou převahu je rozhodujícím činitelem soudobé operace;

— palebnou převahu je třeba chápat jako optimální poměr možností ničení obou stran;

— ve své podstatě je boj o palebnou převahu souhrnem dvou stejně důležitých činitelů: aktivního, jehož cílem je zničit většinu jaderných prostředků nepřítele a pasivního, jehož cílem je maximálně oslabit následky hromadného úderu nepřítele a vytvořit podmínky pro vlastní úder. Úspěšný boj se ZHN nepřítele vyžaduje, aby oba tyto činitele byli chápáni v nedílné jednotě, přičemž význam jednoho nebo druhého z nich musí být posuzován podle dané konkrétní situace;

— jedním z důležitých opatření boje se ZHN nepřítele je vědecky zdůvodněné předvídání radiační situace;

— základním předpokladem úspěšného boje se ZHN nepřítele je automatizované shromažďování, předávání a zpracování informací o těchto prostředcích jak nepřítele tak i vlastních, povětrnostních a terénních podmínkách a tomuto systému odpovídající struktura a metoda práce štábů;

— nejvhodnější formou řízení je centralizované řízení na stupni frontu, zabezpečení jednotným spojovacím systémem.

Cílem tohoto diskusního příspěvku samozřejmě nebylo vyřešit složitou otázku boje se ZHN nepřítele, nýbrž dát další podněty k přemýšlení a přispět především ke správnému pochopení této rozhodující činnosti soudobé operace a boje.